

τίθετον μέρος τοῦ παραθύρου, θανάσιμον ψυχὸς
 καὶ τὴν καρδίαν τῆς ὡσεὶ σίδηρος ἐγχειριδίου,
 πικρὰς τρομακτικά. Αἷμα; πῶς τοῦτο; Ὁ
 ἄλλος ἐμειδίασε, διότι δὲν ἠγόησε τὴν αἰτίαν τὸ
 γυμνά; ἀλλοιώσεως, καὶ ὑπέθετεν ὅτι προήρχετο
 τὴν ἰδέαν μόνον ὅτι ἦτο πληγωμένος.

— Εἶναι ἀπόκλιμα, ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα, τὸ δ-
 πιπυρρὸν νὰ μοῦ ἐγεινεν ἐνῶ ἀνέβαινον τὴν δ-
 ἰπρὴν ἀτραπὸν τοῦ λόφου διὰ νὰ ἐλθῶ ἀπὸ τὸν
 περὶ τὸν δρόμον. Δὲν εἶναι τίποτε, ἰδέ! καὶ τῆς
 αἰτίας τὸν βραχίονά του ὅστις πραγματικῶς ἦτον
 πληγωμένος.

— Θίξεις νὰ μὲ ἀπατήσης! ἐκραύασεν ἡ Ἀγνή μὲ
 τὴν ἠλωμένην, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ τοιοῦ-
 τῶν ποῦ εἶναι ὁ ἐξαδελφός σου; Λέγε, λέγε, σὲ ἐξ-
 ἴσω, ποῦ εἶναι ὁ ἐξαδελφός σου; καὶ τὸν παρε-
 ἔπεισε ἀκαρδραμικτῶς, διὰ τὴν ἀναγνώστην τῶν
 ἰσχυρῶν προσώπων του ὅτι ἐκεῖνος ἐν διανοίᾳ διενεοῖτο.

Ὁ κόμης, ἐκθαμβος, εὐρέθη εἰς ἀπορίαν, μὴ ἐννοῶν
 τὴν ἰδέαν τῆς μνηστῆς του, ἥτις, ἀπατωμένη καὶ οὕτῃ
 ἀπὸ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπορίας, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας
 αὐτοῦ, καὶ ἐναγχαλιζομένη τὰ γόνατά του, εἶπε μὲ ἰ-
 σχυρῶς καὶ ἐμποιοῦσαν φωνὴν. Ἄχ! μὴ μὲ
 ἀπατήσῃς πάλιν εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην ἥτις κατα-
 κάλυψε τὴν καρδίαν μου! Ὁ κόμης, ἐγειρών αὐ-

τὴν, ἐξέθεσεν ὅτι εἶχε βάλει στοίχημα μὲ τὸν
 ἄλλο ὅτις ἠθέλησεν ὅπως ὅποτε νὰ διείξῃ τὴν ἐ-
 ἰστορίαν καὶ τὴν εὐκηνσίαν του. — Θὰ ἐξήτησεν
 ἀπολύτως, ἐπρόσθεσε, καταφύγιον [κατὰ τῆς ὁρ-
 μῆς] θεῆλης εἰς κανὲν σπήλαιον ἐκ τῶν τόσον
 ἄλλοις ἀπαντωμένων εἰς τὰ μέρη ταῦτα πλαγίως
 τῶν ὄρων. Ἄρκει τόσον, κάμε νὰ μειδιάσωσι τὰ
 ἄλλα σου. Γνωρίζεις ἤδη δὴν τὴν ἀλήθειαν, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀνάγκην ὅτι δὲν ἔχεις τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν
 ἵκεως. Καὶ ταῦτα λέγων ἠρπάσθη τὸ καταψυ-

κτικὸν τῆς ὄρφανῆς, ἥτις, δώτασα πίστιν εἰς
 τὸν λόγον του, ἤρχισε κατ' ὀλίγον νὰ συνέρχεται
 τὴν σφοδρὰν ταραχὴν τῆς. Ἡσθάνετο τὴν γα-
 ῖαν ἀνεγνωμένην εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ἡ δὲ εὐτυ-
 χῶς ἐβλεπε τὸν Ζαμπιέρην πλησίον τῆς ἔκαμε νὰ
 ἀναστῆται ἡ ῥοδόχρους χροὰ τῆς. Τὴν ἰδίαν στιγ-

μὴν ἔβλεπε τὴν μεγάλην αἰθούσης ἤνοιξεν ὀρμητι-
 κῶς ἐπὶ τὴν ἐράνην εἰσπρηχόμενη ἐν βίᾳ καὶ ἄλλῃ ἐξ ἄλ-
 λου θαλαμηπόλος, ἥτις, ἄμα ἔφθασεν ὁ Ἐρρίκος,
 ἐπέσει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Μαρκήσιον ὅτι ὁ υἱ-
 οῦ εἶχεν ἐπανελθεῖ ὑγιῆς καὶ σώος. Διὰ στιγμῆς
 δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν. Τελευταίον ἐ-
 λέγε καθαρὰ: ἐδολοφονήθη!

Ποῖος;
 Ὁ βαρῶνος Δεμορένος!

Ὁ βαρῶνος Δεμορένος!
 Ὁ βαρῶνος Δεμορένος! Ἰταλὸς δὲν ἤκουσε περισσότερον, ἀλλ'
 ἀναίσθητος εἰς τὸ μαρμάρινον ἔδαφος ὡσὰν
 ἐξαίφνης. Ὁ Ἐρρίκος ἐμεινεν ἐκθαμβος ὡσεὶ
 ἀπληκτος. Βήματα πολλὰ ἤκούσθησαν τότε,
 ἄλλοις ὑπηρεταί, βασιτάζοντες φορεῖον καὶ ἀκο-
 ῦσαι ἀπ' ἄλλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τοῦ
 ἄλλου, ἔφερον εἰς τὴν αἰθουσαν τὸ λείψανον τοῦ
 τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀκόμη. Ὅπισθεν!

τῆς συνοδίας ταύτης προέβαινε στίχος δικαστικῶν
 στρατιωτῶν ὅτινες ἔφερον λαμπάδας ἀνημμένας, καὶ
 τελευταῖος πάντων ὁ Μαρκήσιος. Ὅποια μεταβολὴ
 εἶχε γείνει εἰς αὐτόν! ἡ ὀχρότης του ἦτο τρομερο-
 τέρα τῆς τοῦ νεκροῦ, τὸ δὲ βλέμμα τοῦ πελιδνότε-
 ρον καὶ θολώτερον τοῦ προπορευομένου λειψάνου.

Ἡ πένθιμος αὕτη συνοδία ἐσταμάτησε, καὶ ὁ Μαρ-
 κήσιος, μὲ φωνὴν ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ
 τάφου, ἐπρόφερε τοὺς μαύρους τούτους λόγους. Σφα-
 λίστατε ἐπιμελῶς τὰς θύρας ὥστε κανεῖς νὰ μὴ ἐ-
 ξέλθῃ! ἀξιωματικοὶ τῆς δικαιοσύνης προσέλθετε! Ὁ
 νέος κόμης ἀνετριχίασε, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγή-
 σῃ τὸν τρόπον του. Ἐρρίβη πρὸς τὸν πατέρα του
 διὰ νὰ ἐρωτησῇ περὶ πάντων τούτων, καὶ ἠτοιμάζε-
 το νὰ λάβῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος
 τὸν ἀπέωθησεν ἀπετόμως, ἀκοντίσας κατ' αὐτοῦ φρι-
 κῶδες βλέμμα. Τί σημαίνει τοῦτο, πάτερ μου;

— Μὴ μὲ καλῆς πλέους μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, υἱὲ ἀ-
 νάξιε τοῦ εὐγενοῦς γένους σου· μὴ μὲ ὀνομάξῃς τοῦ
 λοιποῦ οὕτω, φονεῦ! Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ
 Ἐρρίκος ἐπὶ ἀνὰ ἀπολιθωμένος, καὶ, μολοντί ἡ γλῶσ-
 σά του, δεθεῖσα εἰς τὸν οὐρανίσκον τῆς, δὲν ἀπεκρίθη
 κατὰ τὴν θέλησίν του, αἱ χειρονομίαι του ἐξήτουν
 ἐξήγησιν μιᾶς τόσοσιν σοβαρᾶς καὶ ἀτίμου κατηγορίας.

Ὁ Μαρκήσιος ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον. — Δὲν ἐξήλθες
 τοῦ πύργου σήμερον μὲ ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα-
 τωμένον πτώμα κεῖται ἐμπροσθέν σου; Ὁ Ζαμπιέρης
 ἔκλιπε τὴν κεφαλὴν, καταφάσκων.

— Φέρετε τὸ ὄπλον!
 Καὶ ὑπηρετῆς τις ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Μαρκήσιον
 ἕν ἄγγλικὸν τουφέκιον τοῦ κυνηγίου.

— Τὸ τουφέκιον τοῦτο εἶναι ἐδικόν σου;
 Ὁ Ἐρρίκος ἔκλιπε πάλιν τὴν κεφαλὴν.
 — Τότε λοιπὸν ἄς συντριβῇ ἡ καρδία μου· θέλω
 ἐκτελέσει τὸ καθήκον μου Γίνωσκε, ἄθλιε, ὅτι τὸ
 τουφέκιον τοῦτο εὐρέθη πλησίον τοῦ πτώματος!

— Τὸ ἔρριψα κενόν, ὅταν ἐπήδησα τῶς βραχίους
 ἀνέκραξεν ὁ κόμης, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ στεῖλω ἕνα ὑ-
 πηρετην νὰ τὸ ζητήσῃ, ἀφοῦ ἐπιστρέψω εἰς τὸν
 πύργον!

— Ποταπὴ πρόφασις! ἀπήτησεν ὁ Μαρκήσιος. Εἰς
 τὸ πτώμα ὑπάρχουν, ὅλα πρόσφατα, τὰ σημεῖα πλη-
 γῆς ἐκ τουφεκίου. Μὴ προσθέτῃς λοιπὸν εἰς τὴν δα-
 λοφονίαν τὸ ψεῦδος. Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ ἐξηγῶμαι πε-
 ρισσότερον; Ἄς πάροιν ἀπ' ἐδῶ εἰς ὑπόδοκον! Ὡς
 δικαστῆς τῶν Ἀβροῦς σὲ κατηγορῶν, Ἐρρίκε Δεζαμ-
 πιέρη, ἐπὶ φόνῳ κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου!

Ἡ Ἀγνή, τὴν ὁποίαν ἡ σκηνὴ αὕτη ἔκαμε νὰ
 συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν τῆς, ἀκούσασα τοὺς
 τρομεροὺς τούτους λόγους, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ
 Μαρκησίου· ὄχι, ὄχι! ἀδύνατον· ἀνακάλεσον τὴν κα-
 τηγορίαν ταύτην. Πλήν ματαία ἦτον ἡ παρακλήσις τῆς.
 Ἡ δοκιμασία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβληθῇ ἡ καρ-
 δία ἐνὸς πατρὸς, εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του,
 καὶ ἐκεῖνος ὅστις, ὅμοιος μὲ τὸν Βρούττον, εἶχε κατορ-
 θῶσει νὰ πνίξῃ εἰς τὸν κόλπον του τὰς κραυγὰς τῆς
 φύσεως ἐπιπτεν εἰς τοὺς βραχίονας τῶν ὑπηρετῶν του
 καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἀγνή τὸν καθικέτευεν. Ἀμέσως